

7. I vilken omfattning kan domstolarna i medlemsstaterna lägga EU-domstolens tolkning av rådets förordning (EG) nr 1472/2006 i domarna i målen Brosmann (C-249/10 P) och Zhejiang (C-247/10 P) till grund för ett beslut att tullbeloppet inte var det som lagligen skulle betalas i den mening som avses i artikel 236 i gemenskapens tullkodex [(rådets förordning (EEG) nr 2913/92 ⁽³⁾)] för företag som, liksom klagandena i målen Brosmann och Zhejiang, inte ingick i urvalet men hade ingett ansökningar om beviljande av marknadsekonomisk status och individuell behandling, vilka inte prövades?

- (¹) Rådets förordning (EG) nr 1472/2006 av den 5 oktober 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import (EUT L 275, s. 1).
- (²) Rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1).
- (³) Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Administratīvā apgabaltiesa (Lettland) den 13 december 2013 — VAS "Ceļu satiksmes drošības direkcija", Latvijas Republikas Satiksmes ministrija mot Kaspars Nīmanis

(Mål C-664/13)

(2014/C 71/15)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Administratīvā apgabaltiesa

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: VAS "Ceļu satiksmes drošības direkcija", Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Motpart: Kaspars Nīmanis

Tolkningsfråga

Ska artikel 12 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG (¹) av den 20 december 2006 om körkort, jämförd med första meningen i skäl 2 i samma direktiv, tolkas så, att den utgör hinder för lagstiftning i en medlemsstat enligt vilken det enbart är en persons anmälda bosättningsort som kan användas som bevisning för att personen i fråga har sin permanenta bosättningsort i den berörda staten (Lettland)? *Anmäld bosättningsort*

avser den skyldighet som en person enligt den nationella lagstiftningen har att anmäla sig till ett statligt register för att uppge en adress på vilken han eller hon finns tillgänglig i sina rättsliga relationer till staten och lokala myndigheter.

(¹) EUT L 403, s. 18.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 17 december 2013 — VĮ "Indėlių ir investicijų draudimas" och Nemaniūnas

(Mål C-671/13)

(2014/C 71/16)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: VĮ "Indėlių ir investicijų draudimas" och Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Motparter: Vitoldas Gulavičius och banken "Snoras", ett insolvent offentligt bolag med begränsat ansvar

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 7.2 i direktiv 94/19 (¹), i förening med punkt 12 i bilaga I till samma direktiv, förstås och tolkas så, att ett undantag från insättningsgarantin, som en medlemsstat har beslutat ska gälla för insättare som vid kreditinstitut innehar skuldebrev (bankcertifikat) som instituten själva har emitterat, kan tillämpas enbart i fall då dessa bankcertifikat uppvisar (besitter) samtliga egenskaper som ett finansiellt instrument ska ha enligt direktiv 2004/39 (²) (med hänsyn även till andra unionsrättsakter, såsom Europeiska centralbankens förordning nr 25/2009), däribland instrumentets överlåtbarhet på den sekundära marknaden?
2. Om den berörda medlemsstaten väljer att införliva direktiven 94/19 och 97/9 (³) med nationell rätt på ett sådant sätt att systemen för skydd för insättare respektive investerare införs genom en och samma lagstiftningsakt (en och samma lag), ska då artikel 7.2 i direktiv 94/19 och punkt 12 i bilaga I till samma direktiv, i förening med artikel 2.2 i direktiv 97/9, förstås och tolkas så — med beaktande av artikel 2.3 i direktiv 97/9 — att innehavare av bankcertifikat och obligationer inte kan omfattas av något av de skyddssystem (garantisystem) som avses i de ovan nämnda direktiven?

3. Med beaktande av att det följer av nationell lagstiftning att inget av de möjliga skyddssystem som föreskrivs i direktiven 94/19 och 97/9 är tillämpligt på innehavare av bankcertifikat och obligationer som emitterats av ett kreditinstitut ställs följande frågor:

- a) Ska bestämmelserna i artiklarna 3.1, 7.1 (i dess lydelse enligt direktiv 2009/14), och 10.1 i direktiv 94/19 i förening med artikel 1.1 i samma direktiv — i vilken begreppet insättning definieras — anses vara klara, precisa och ovillkorliga samt skapa rättigheter för enskilda i sådan mån att enskilda kan åberopa bestämmelserna vid nationell domstol till stöd för sådan talan om ersättning som förs mot det statligt inrättade garantiorgan som ansvarar för utbetalningen av nämnda ersättning?
- b) Ska artiklarna 2.2 och 4.1 i direktiv 97/9 anses vara klara, precisa och ovillkorliga samt skapa rättigheter för enskilda i sådan mån att enskilda kan åberopa bestämmelserna vid nationell domstol till stöd för sådan talan om ersättning som förs mot det statligt inrättade garantiorgan som ansvarar för utbetalningen av nämnda ersättning?
- c) Om ovanstående frågor (3 a och 3 b) besvaras jakande, vilket av de två möjliga skyddssystemen ska den nationella domstolen välja att tillämpa vid prövningen av en tvist mellan en enskild och ett kreditinstitut som inbegriper det garantiorgan vilket inrättats av staten och ansvarar för systemen för skydd för insättare och investerare?

4. Ska artiklarna 2.2 och 4.2 i direktiv 97/9 (i kombination med bilaga I till nämnda direktiv) förstås och tolkas så, att de utgör hinder för nationell lagstiftning enligt vilken systemet för ersättning till investerare inte är tillämpligt på sådana investerare som innehar skuldebrev emitterade av ett kreditinstitut, med hänvisning till den typ av finansiella instrument som det är fråga om (skuldebrev) och med beaktande av att garantigäldenären (kreditinstitutet) inte har överfört eller använt investerarnas medel eller värdepapper utan deras samtycke? Vid tolkningen av de ovan nämnda bestämmelserna i direktiv 97/9 vad gäller investerarskyddet, är det av betydelse att det kreditinstitut som har utfärdat skuldebrev — emittenten — samtidigt är förvaringsinstitut för dessa finansiella instrument (intermediär) och att de investerade medlen inte hålls åtskilda från andra medel som kreditinstitutet förfogar över?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar (EGT L 135, s. 5; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 227).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av direktiv 93/22 (EGT L 145, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, s. 22).

Överklagande ingett den 17 december 2013 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen (andra avdelningen) meddelade den 8 oktober 2013 i mål T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland och Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) mot Europeiska kommissionen

(Mål C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: B. Smulders, P. Oliver och P. Ondrůšek)

Övriga parter i målet: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Klagandens yrkanden

Kommissionen yrkar att domstolen ska

— upphäva tribunalens dom,

— enligt artikel 61 i domstolens stadga, antingen själv slutligt avgöra ärendet såvitt avser den första och den tredje grunden eller återförvisa ärendet till tribunalen för avgörande såvitt avser dessa grunder, och

— förplikta motparterna att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Överklagandet består av en grund som avser att tribunalen gjorde en feltolkning av begreppet information "som rör utsläpp i miljön" i artikel 6.1 första meningen i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1367/2006 av den 6 september 2006 om tillämpning av bestämmelserna i Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor på gemenskapens institutioner och organ⁽¹⁾ ("Århusförordningen"), med underkännande av kommissionens ståndpunkt att begreppet ska tolkas på ett sätt som är konsekvent och överensstämmer med övriga bestämmelser på området. Grunden består av följande tre delar:

- i) Tribunalen gjorde fel när den bortsåg från behovet av att säkerställa den "inre" överensstämmelsen hos Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar,⁽²⁾ jämförd med artikel 6.1 i Århusförordningen, såsom denna förstås enligt artikel 4.4 Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor ("Århuskonventionen").